

Eva Olmerová a Třebsín

Výňatek z článku paní Evy Střížkovské - **Vzpomínky na Evu Olmerovou**

Třebsín

Eva s láskou vzpomínala na své mladší doby, kdy jezdila na Posázaví na Třebsín a tam na koních, kdy jezdila na trampy apod. Ráda jsem jí plnila její sny, pokud to bylo v mých silách, což sem tam bylo a bylo to krásné.

Jednoho dne jsme se domluvily, já jsem měla možnost jí vzít rodinnou oktávii a jet do Slap. Tam jsme šplhaly do kopců a hledaly houby. I když se Eva chvástala, jaká je houbařka, bylo to trochu (hodně) jinak. Jednak měla silné brýle, které si samozřejmě zapoměla doma. A také, i kdyby je měla, stejně by asi sebrala stejné prašivky, které sbírala s velkou radostí a s velkými vítěznými výkřiky pokaždé, když našla jakoukoliv houbu.

Když jsme šplhaly (od prostředku štěchovického kopce, kde jsme zaparkovaly

auto) do těch strašlivých vrchů, sem tam jsem jí dohonila (ona byla stále ve předu a křičela radostí nad těmi houbovými úlovky) a vyrvala jí z tašky prašivky, poprosila mne, jestli by si mohla dát to jedno pivo, co si veze s sebou. Dovolila jsem. Pak jsme si daly housku ze sýrem a rajče, a pak si paní umělkyně sedla do mechu a smutně a neodolatelně řekla: „Víš, Evo, já bych se tak ráda podívala do Třebsína, kam jsem dřív jezdila...“

No to se také nedalo odmítnout, zvláště, když Třebsín byl docela blízko. A tak jsme se tam odpoledne jaksi ocitly. A to přímo v hospůdce, která tam stála stejně jako léta předtím. Vstoupily jsme dovnitř a světě div se - všechno bylo jako před dvaceti lety. Ve staré hospodě s dřevěnými lavicemi seděli stejní štamgasti jako dříve a vítali Evu radostnými výkřiky: „Hele, vem kytaru a šáhni do strun!“

A to Eva radostně učinila. A následovaly posílané panáky rumů, skleničky vína, zpěvy veselé i smutné a poté i pláč a dojetí, které často přichází po těch panácích a skleničkách...

Nicméně, frajeři ze Třebsína byli stále jako frajeři. O půlnoci jsme se dopravily celkem šťastně domů a Eva, které bylo dosti špatně od těch vypitých panáků různého druhu a kvality, dostala geniální nápad: Přestane pít.

Kompletní článek - <http://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2006120798>

OLMEROVÁ Eva (* 21. 1. 1934 Praha, + 10. 8. 1993 Praha) - česká jazzová zpěvačka

Eva Olmerová se narodila v rodině s přísným otcem, s nímž musela po rozchodu rodičů v dospívání žít. Již v raném dětství se učila hrát na piano, dráhu zpěvačky začala později u Arnošta Kavky a v Pražském dixielandu.

Až od roku 1957 se mohla živit zpíváním po kavárnách, kde ji také roku 1962 objevil skladatel, choreograf a režisér Semaforu Karel Mareš (autor *Hvězdy na vrbě* a dalších písní).

Jeho píseň *Jsi jako dlouhý most* poprvé Olmerovou proslavila. Další příležitost se jí naskytla, když byla E. Pilarová na mateřské dovolené a Semafor za ni hledal náhradu. Díky Marešovi se v tomto divadle prosadila, ale z "kádrových důvodů" je musela opustit. Do skupiny Miloslava Šimka a J. Grossmana se vrátila až v roce 1967. Začalo se jí konečně dařit. Zpívala v Redutě i Na Zábradlí a obsadila dokonce 2. místo v anketě Zlatý slavík v hodnocení profesionálních hudebníků. Natočila úspěšné album *Jazz Feelin'* a ocitla se na vrcholu popularity, aby vzápětí přišel pád. Pro normalizační režim se stala, tak jako mnoho jiných, nežádoucí, ocitla se bez angažmá a načas i bez možnosti natáčet desky. Až v 80. letech nastal obrat. Objevila ji další generace umělců (M. Kocáb a další) a Olmerová nahrává znovu desky (*Zahraj pro mne*, 1981, *Čekej tiše, Vítr je rváč*, 1983 a *Dvojčata*, 1987). Kromě jazzu zpívala i country, šansony a trampské písně, jako by se chtěla umělecky rozdat v předtuše blížící se zákeřné nemoci.

Olmerová měla zvláštní dar přivolávat strasti a maléry. V roce 1951 byla zatčena a vyslýchána StB ve věci svého děda, který působil v kanceláři prezidenta Beneše. V roce 1972 havarovala v podmínce s vozem svého přítele a byla odsouzena k 10 měsícům nepodmíněně. Nezdařená partnerství (opustili ji tři manželé) a životní zoufalství řešila zneužíváním léků a alkoholem. Zpěvačka s nádherně zastřeným hlasem, která patřila k nejvýznamnějším osobnostem našeho jazzu, se nedočkala náležitého ocenění ani po společenských změnách v roce 1989. Několikrát hrála rovněž ve filmu (například *Milenci v roce jedna*, 1973).

Zdroj: <http://www.libri.cz/>